

PETER CURMAN

DÜMENDE

Şiirler

İsveççe'den çevirenler:
Abdullah Gürgün
Süreyya Gürgün

Helicon Plus Publing House
2013

Copyright © Peter Curman 2013

<http://petercurman.se>

e-mail: pcurman@gmail.com

Printed in Helicon Plus Publishing House

199053, 1 line VO, 28

St. Petersburg

Russia

www.heliconplus.com

Peter Curman'ın daha önceki eserleri:

- OBS! Viktigt, dikter
1965 (Wahlström&Widstrands förlag)*
På eget sätt, 1965
(tolkning av John Lennons "In his own write",
tillsammans med Ingemar Lindahl) W&W
Kretsloppa, dikter
1966, W&W
Skolhat, en antologi,
1966, W & W
Genom nålsögat, dikter,
1967, W & W
13 interner: Vår fångvård, en antologi, Aldus Hemmaliv,
dikter
1970, W&W
Fönstren, dikter
1970, W&W
Vänd dig om och ta emot mig, dikter
1973, W&W
Fåglarna, dikter
1977, W & W
Ännu spinner tiden, dikter
1979, W&W
Födelsemärken, dikter
1981, W&W
Barnens maskerad, dikter
1986 (i samlingsvolymen "Fotspår" 1986, W&W)
Waves of the Baltic sea, seapoem I,
1992 (tillsammans med Ewa A. Kumlin)
Waves of the Black sea, seapoem 2,

- 1994 (tillsammans med Ewa A. Kumlin)
Ställ aldrig om hjärtat, dikter
1995 (Gedins)
Härdsmläta, roman
- 1998 (Print-On-demand och Häggglunds förlag)
Körsvennen i Delfi, dikter
1999 (New Helicon/PODIUM)
Medan livet ännu är, samlade dikter
2003 (New Helicon/PODIUM)
- Trampa ord, dikter och författarporträtt
2009 (Helicon Plus/St Petersburg)
Till rors. dikter
2012 (Helicon Plus/St Petersburg)
- 1989 Ayak İzleri (Türkçe)
2004 Kuzey Esintileri (Türkçe)

ÖNSÖZ YERİNE

Peter Curman

*Güneyli yüreğinin
yarısı Yunan
yarısı Türk
Kuzeyli Ozan*

*Kalemi silahı
şiiirleri mermileri
bir barış savaşıçısı
Peter Curman*

Abdullah Gürgün

Dümende

Nasıl yönlendirilir
bu yaşam teknesi?
Ne yapılır rüzgarda
dalgalanan bunca yelkenle?
Aklın iskotasıyla geri mi çeksek?
Rüzgarın emriyle salıversek mi?
Ne mutlu
yelkenciler gibi kullanabilene tekneyi.
Ne ki biz umarsız yolcular
elden geldiğince tutunmaya çalışan bir yerlere
yelken iskotaları endişeyle oraya buraya kıvrım kıvrım
savrulurken
ne yapacağız?
Göklere mi bakacağız masum çocuklar gibi
yoksa inadına yönlendirmeye mi çalışacağız
yaşam okyanusunda bize biçilen kısa ömrü taşıyan
bu narin yelkenliyi?

*Iskota: Yelkenleri idare etmeye yarayanhalat/ip takımı

Benliğim

Stockholm İl Genel Meclisi'ne* adanan Őir

Erik Lindegren bir keresinde yazdı:

“Dört tarafımdan
dört at arasında geriliyim ”

Yanıtlıyorum:

“Dört tarafımdan
dört hastane arasında geriliyim”:

Söder Hastanesi (topuk kiriŐi)

Karolinska Hastanesi (mide)

Danderyd Hastanesi (Omuz)

Ersta Hastanesi (Kalp)

Merak ediyorum yani:

“Ben” gerçekten benim miyim?

Yoksa Stockholm İl Genel Meclisi'nin miyim?

*İsveç'te il genel meclisleri sağlık iŐlerinden de sorumludur

Kış Kurbanı

Ben: İsveç kış savaşının bir kurbanıyım
sokak ve hastane arasında

Ansızın oluveriyor:
ve sen lotoda ikramiye kazanmadın
tersine, Danderyd Hastanesi acil servisinde kırılmış omuzunla
yatıyorsun.

İki başarısız ameliyat sonrası
bir deniz kartalı sağ omuzuna konuyor.
Orada oturup ileri geri sallanıyor
pençelerini geçirmiş etine iyice

Önce kabullenmiyorsun acıyı.
Hemen gidecek bir konuk o sadece.
Ne var ki, onun kalıcı olduğunu anlıyorsun sonunda.

Diyesim: Huzur yok, sürekli bir terör dengesi
boşvermek ile acı arasında

Nasılsa Öleceksem

Nasılsa öleceksem
profesyonel bir kılavuz eşliğinde ölmeliyim
en iyisi bir hastanede.

Morfin yardımıyla
yavaşça unutulmuş denizine indirilmeliyim.
Canlıların kumsallarını sarmalayan deniz.

Üstüme eğilmeni istiyorum
ve bırak artık kendini demeni
inatla tutuyorsam kendimi.
Senin ve morfinin yardımıyla
süzülüp gideceğim boşluğa.

Ölümün Ağıtçaları

Daha sahtekar oldukları hiç görülmemiştir
çaresiz, kesilip biçilmiş yattığımız ölüm döşeğine
eğildiklerindeki kadar
yalancı ağızların.

Kabullenmekten başka ne yapabiliriz?
Bırakın yaşayanlar dualarını etsinler
ve korkuyla haykırınsınlar sevdalarını yaşama.
Bırakın huzur içinde uykuya dalışımızı alkışlasınlar
ağrı sinirlerimiz dinamit fitilleri gibi
yanarken bedenimizde
ve son acımıza hazırlanırken.

Ölüm tüm duyularımızı ve anılarımızı siler.

Ölüm bizi hiç eder.

Bir hiçken alkışlanıp gömüleceğiz
bir ton solan çiçek altına
kuşkusuz güzel ama hakkında söylenen övgü sözleri kadar ölü
şimdi bizim içimizde sönen yaşam hakkında.

Ekelöf* Düşü

Sırtıma
egemen ağrılarla
kendi yankısındaki Ekelöf gibi
yavaşça ilerliyorum
kalanlarımla
tek kullanımlık, buruşuk ambalajımın içinde.
Bulutlar toplanırken
yukarda bir yerlerde
özgürüm
tüm acılardan ve özlemlerden.

*Ünlü İsveçli bir şair (1907—1968)

Ters Gün

Günü tersine döndürdüm:
Uyurken uyanığım
uyanırken de uyuyorum.

Sonunda kafamı dinleyecekken
yatağımın vahşi denizinde hiddetli çarşafarla sarmalanmış
bir taş gibi batıyorum düşlerin derinliğine
onun gizemli midyeleriyle birlikte:
Sağlık ve canlılık saçıyorlar açılan kabuklarından
konferans vermek, şiir yazmak, gezilere çıkmak, koşmak,
teperlere
tırmanmak
ve tanımadığın kadınlarla sevişmek.
Kimse benim kadar yaşam dolu değil.

Yaşam ve şiire doyup uyandığımda
yorgunluğun kucağında
esniyorum yeni bir güne ağrılarım ve umutsuzluklarımla.

Günlük Dertler

Daha saatlerin tiktakları güne hükmetmeye başlamadan
tanrıya gönderilen çaresiz bir sitem çılgılığında
çektiğim varis çorabı eziyeti
günlük alışkanlığım benim.
Büyük ya da küçük, hangi işleri bitirme sözleri verdin bugün?
Hangi devrimlere yazıldın?
Elektronik postana baktın mı?
Eastman Enstitüsü'ndeki dişçim ileti göndermiş zaman veriyor
Grip aşısı olacaksan bugün olacaksın!
Trafik cezalarını anımsatmak yerine
sessiz sedasız 500 Kron daha ekleyiveriyorlar.
Ama bir avuntum var
yaşlı bakımı bana hiçbir zaman yetişemeyecek.
Bir zamanlar okuldan kaçtığım gibi kaçıyorum ondan.
Yine de sakın bir emekli hayatı yaşıyorum.
Özgürlüğüme terkedildim.
Emekli olan gözönünden çekilir, kimseye zararı yoktur
kendinden başka.
Gelecek güven içinde şimdi geçmişin kasasında.
Çağrılıydım aynı hayatı yeniden yaşamaya
“EVET” derdim giderdim koşa koşa.

Anlıyorum yaptığım bütün hataları şimdi
yanlış davranışları.
Başarabilir herkes ölmeyi
– Ölümün üniversitesi yok –
kediler bile.

Yalnız Ağaç

Facebook bir arkadaş ormanı
ve her arkadaş bir yalnız ağaç
ormanın içinde olsa da olmasa da.
Horndal'da penceremin önünde
bir grup huş ağacı
göğe doğru
uzatmış dallarını
benim için mırıldanıyorlar dualarını
benim bir tanrım olmamasına karşın.
Nasıl seviyorum bu boş kilise odalarını
ve camilerin eski, ağlamaklı halılarını
ve bu odalardaki özlem kokularını.
Öpülmekten bozulan ikonları nasıl seviyorum
bütün duaları duyup saklayan
tanrılaştırılmış azizlerin resimleriyle kaplı.
Tüm yakılan mumlar birer anımsatma
yavaş yavaş yok olan bir yaşam hakkında.
Ama ben yine de kenetlemeyeceğim ellerimi
haç önünde.
Terkedemem
sadakatsizliğimi.
Ben yalnız bir ağaç olarak kalacağım ormanda.

Engel Kendinsin

Yokolan ve varolan
birbiriyle içiçe
Tıpkı korsenin iç ve dış yüzü gibi.
Şimdi geldiğini düşündüğün nokta
eskiden ne olduğunda saklı aslında.

Yaşamın bölük pörçük
ard arda patlamalarla
Gerçek seni ortaya çıkarmaya çalışıyorsun onların ardında:
herbiri bir diğerinden daha görkemli!
Fakat bunlardan hangisi şimdiki sensin
bunu hiç bilemeyeceksin,
belki hiçbiri belki hepsisin.

Herşey devinim
herşey burada ve şimdi.
Bugünün büyütecini alıp
geçmiş yaşamına baktığında
yolundaki engel hep kendinsin.

Nefretin Alevi

Bugün sokakta
hayatımı karartan adamı gördüm.
Karımı çalan.
Holde duran ayakkabılarını anımsıyorum
kendisi içeride dolaşırken utanmadan
benmişim gibi.

Sokakta onu görmezden gelebilirdim.
Ama öyle yapmamayı yeğledim.
Yani ona göründüm.
Gözlerini kaçırmaya çalıştı.
Gökteki bir parça buluta baktı.

Kısa ve kuru bir konuşma oldu.
Bana bakması için çabaladım
ama gözleri hep kaçtı.

Yirmi yıl geçmiş o günden bu yana
ama nefretin alevi
dalgalanıyordu inatla aramızda.

Anlamak

Sonunda anladım
dünyayı dolaşıp durmam
hiçbir işe yaramıyor.
Pencere köşesine sıkışmış bir sinek gibi
dışarı çıkmaya çabalıyorum yalnızca.
Dışarda uçan kuşları görüyorum
ağaç tepelerine kendi yaşamlarını taşıyan.
bense
hiçbir şey yapamıyorum
kırık kanatlarımla çırpınıp durmaktan başka.

Son

Herşey, tüm yaşadıklarım yok oldu gitti
başka bir bedende başka bir hayat yaşamış gibiyim.
Zamanın çamaşır makinasında belleğim çekip daralıyor
ve bir mendil, rüyalarımın süslü goblenlerinden zar zor geriye kalan.

Geçmişte yaşadıklarım
yakıp dağlıyor yüreğimi derinden şimdi
düşüyor ve kararıyor tıpkı
şöminedeki odunlar gibi.
Nereden geliyor bu küller?
Benim yaşamım mıydı bu gerçekten?

Yaşamın anlaşılmaz labirentinde
kaybolup gidiyoruz hepimiz.
Tam bir çıkış yolu bulduğumuzu sandığımızda
bitiveriyor – bilindiği gibi – film.
Son!

Alacakaranlık

Şimdi bir alacakaranlıktayım
yaşam ve ölüm arasında.
Dostlarımın çoğu aramızdan ayrıldı.
Bazen kendi kendime soruyorum:
– Ama o ölmedi mi?
– Yoo, hala yaşıyor!
– Hayret, öldüğünü sanıyordum.
Bazen ölmüş arkadaşlarımla sokakta karşılaşıyorum.
Axel Liffner’i gördüm geçenlerde yemin ederim ki,
Jakop Branting ile konuşurken ateşli ateşli.
Yaşadıkları zaman konuşmadığım kadar çok konuşuyorum
annem ve babamla şimdi.
Tuhaf değil mi
yaşayanların çoğunun daha ölü olmaları
sahneyi çoktan terketmişlerden?
Ne ki, en önemlisi ölüm ülkesi
savaş ve teröre karşın yaşadığımız ise
küçücük ve geçici.
Yaşayanlar hep azınlık olacaklar
kısa bir süre:
Önce yaşayan bireyler.
Sonra birer anı.
Sonra egemen ölüm ülkesinin yurttaşları.

Çık Git!

Sona doğru
herşey daha hızlı olmalı
Pratik giyin
En gerekli şeyleri bavula koy
Ara
bir şeytan inadiyla
ve bir melek sabırla
son sözünü
Ve sonra – çık git!

Adımsayar

Sevgilin bir adımsayar edindiđi gün:

Dikkat et!

Çünkü onun için birkaç kilodan kurtulmak deđildir amaç
senden kurtulmaktır!

Attığı her adımla

seni kalbinden atar.

Verdiđi her kiloyla senden uzaklařır!

Ařk herşeyin üstesinden gelmez:

Hele hele bir adımsayarın üstesinden hiç.

Balta

Balta düřtüğünde
biraz zaman geçer
kafanın tamamen hareketsiz kalması için
düřtüğü yerde.

O mikrosaniyelerde
yeniden yaşanır
tüm paylaştığımız mutluluklar
ve mücadele ettiğimizi sandığımız tüm acılar.

Ama öyle bir an gelir ki
orada zaman ve yalan biter.

Ve kafa hareketsiz kalır.

İsimler

Karşılaştığın ya da okuduğun insanların isimleri
belleğin ağacında kuşlar gibi otururlar
ama yalnız kendi istedikleri kadar.
Uçup gider anmaya kalktığında bir ismi
ve hiç geri gelmez belki.
Yıllar mı yordu onları?
Yoksa çok mu fazla kuş var ağacında senin?

Peygamber Paulus

Peygamber Paulus
direndi.

O nedenle tanrı ona geldi
yalnızlığında.

Ama tanrısı olmayan
daha iyi yapıyor belki
direnmemekle

ve bırakmakla kendini
taşıyabildiğince rüzgara.

Ve rüzgar taşıyamadığında bile
yinede esecek Dünya'nın üstünde:
Ölülerin nefesidir rüzgar.

Kadifedeki Gerçek

Boynuna
taktı kıvrak parmaklar kadife atkıyı
Saddam asılacağında
halat sıyırmasın diye

Sonra getirdiler onu
bağıra haykıra
kapağın üstüne

Tümü Muhammed'e seslendi
Saddam da
Ne var ki, Muhammed yanıt bile vermedi

Kulakları yırttı çatırtı
kapak açıldığında
ve idam gerçekleşti

Bush ve Blaire zaferle gülümsedi
ama gerçekten Saddam mıydı
çırpınan ipin ucundaki?

“To Steno”

Geç bir akşam yemeği Rodos Tavernası
“To Steno”da

Sun Axelson götürmüştü bir zamanlar:

Yeşil pırıltılı gözleri bendeydi.

Tabakta: Kızarmış mürekkep balığı, ekmek.

Bardakta: Reçine şarabı

Yine tavernanın bahçesinde oturuyorum
mürekkep balığı ve reçine şarabıyla.

Yıldızların parlayan gözleri sayılamayacak kadar çok.

– Orada sen düştün!

– Orada ben düşünüyorum!

Ama bizsiz de

“To Steno” hep açık.

Dayan!

Etkisiz bir kar fırtınası gibi
geçip gidiyor Alvedonlar içimden.
Ne yapabilirim ağrılarımın koca kartalına,
pençelerini geçiren omuzlarıma
ve ağır ağır sallanan ileri geri?

Dayan!

Mutlu anlarını düşün
yaşamın sana sunmuş olduğu!
Gürleyip geçen şiirleri düşün
uzak yaylalarda duran
ve sen kulağını dayamış raylara
dinlerken gelecek yaşamı
derinlerde şarkılarını söyleyen.
Düşün bir şeye ya da birine ait olmayı
yaşamını koruyan.
Ama bil ki, bu acı ve yalnızlık değil
seni bu hale sokan.

Tarih Kaçakçılığı

Kungsträdgården* parkından 12. Karl'ı**
kim olsa kaçırabilir
ve onu örneğin Marakeş'te bir meydana koyabilir.
12. Karl 12. Karl olarak kalır.
Yüzünden hiçbir anlam kaybolmaz.
Yalnızca tüm heykellik ömrünü yanlış yerde geçirir.

Ama bir Mermer cinayeti işledi
heykelleri kaçırın Parthenon'dan.
Koparıp götürülenler British Museum'a hapsolürken
artıkları kaldı geride.
Mermer heykeller de ağlar özlemlerle.

Yeni müze onları bekliyor Akropolis'te:
Üçüncü katın kocaman panorama penceresinden
giriş için bütün Parthenon
heykelleri olmadan.

*Stockholm merkezinde bir park
**12. Karl: Demirbaş Şarl

Düşün

Düşün-
minik bir parçası olduğunu
koparılmayan
Lord Elin parçaladığında heykelleri Parthenon'da.

Düşün-
Tasadüfen tek başına orada bırakıldığını ve
rüyasını gördüğünü herşeyin geri döneceği o günün.

Tapınağın bir parçası olacağını yeniden
Parthenon'un ilk zamanındaki gibi.

Düşün-

Tahrir Meydanı

Burada Tahrir Meydanı'nda da
tüm twitterleşen cep telefonları ve umutlar;
yaşam kendi döngüsünde akıp gidiyor.

Ayaklar ağrıyor, dizler sızlıyor,
kimi ağlıyor kimi gülüyor
herşey birbiriyle harmanlanıp karışıyor.

Biber gazının iğneleyen acısı
nargilelerin ağır dumanları gibi çöküyor.

Burada şimdi herkes aynı
üstün değil kimse kimseden
ağır silahlı askerlerin dışında.

Bizden biri olacaklar kuşkusuz üniformalarını çıkarttıklarında

ya da biz onlardan biri,
yaşam bize başka bir rol vermiş olsa da.
Ama şimdi kimse bastıramaz kalkışmayı

Tahrir Meydanı'nı sallayan
ve herkesin düş kapılarını açan.
Gençler ve yaşlılar açıkça başkaldırıyor
terkedilmiş suskun

iktidar tanklarına
utku çığlıkları birbirini bastırırken.
Süren savaşım bizi şimdi nereye götürüyor?

Medborgarplatsen*

SURİYE KANIYOR
İSVEÇLİ POLİTİKACILAR
BAKIYOR

yazıyor

genç adamın rüzgara karşı taşıdığı pankartta.

Yirmi kadar arkadaşı

daire olmuş kaldırmaya çalışıyorlar asi bir bayrağı

branda bezini kaldırırcasına,

yağmur bulutlarıyla dolu ağır gökyüzü altında.

Burada Medborgarplatsen’de oluyor bu.

Birkaç aylak pazar günü boş dolaşan

etrafta gezip merakla bakan

ve bedava dağıtılan Noel jambonuyla tütülenmiş sosis ikramıyla
etkilenmiş duran.

Suriye devlet başkanı masum çocuk yüzlü

hızla geçiyor kızgın bakışlarla

yurdunun öfkeli erkeklerine ve kadınlarına.

Anlamadığı:

Stockholm’deki Medborgarplatsen meydanı

huzur, düzen,

ve Noel jambonu ile yeni tütülenmiş sosis
meydanı.

Tahrir Meydanı değil.

* Yurттаş meydanı

Bilgisayar Kablosu

Bilgisayar kablosuna takılıyor ayağım

düşüyorum
düşüyorum
düşüyorum

Kafam duvara çarmadan
ve bedenim iki seksen yere uzanmadan

zaman duruyor bir saniye.
Şimşek hızıyla geçiyor kafamdan:
beyin kanaması
kırık bilek
kırılan eklemler

Kıpırdamadan yatıyorum
acının yayıldığını duyumsuyorum
koyu kırmızı bir karanlığın bedenime yayılışı gibi.
Bir saniye kadar sonra
hareket etmeye başlayabiliyorum
sırtımı sandalyeye dayayıp kalkmaya çalışıyorum

ve acıya rağmen başarıyorum
yavaş
yavaş
yavaş
bir sirk artisti gibi
yukarı tırmanıyorum

Akıl almaz bir çabayla ağrıyan ayaklarımın üstünde duruyorum gene.
Başım zonklıyor.

Bilgisayarın zehirli bir karayılan gibi uzanmış kablosu öylece
duruyor yerde
sanki hiç ilgisi yokmuşçasına benimle.

Sabah

Ansızın ışıklar dalıyor içeriye pencereden
masmavi gökyüzünden gelen.
Yarış arabaları gibi güneş ışınları
duvarların, koltukların ve dolapların üstünde.
Şimşekler çakıyor tabloların camlarında ve bardaklarda
mutfak masasında kalan
ve açığa vuruyor acımasızca, gecenin ihanetini.
Dışarda sokaklarda koca kamyonlar kükrüyor
uzak hedeflere yönelmiş tarih öncesi hayvanlar gibi.
Hâlâ dolanığım rüya yosunlarına
koşuyorum düşün yoğun yağmuru altına
dönebilmek için güneş ve gökyüzünün egemen olduğu
çoktan uyanmış yaşama.
Yeşil pırıltılı şişelerse geceden kalan
gidecek bulaşık dolabının altındaki çöp kutusuna.

Kelebek

Yaşam – çırpınan kelebek bir süre,
ot biçme makinası gürlemeye başlamadan
ve biz savunmasız çim tanelerini yerden söküp çıkarmadan önce.
Sonra salt sessizlik ve mezar taşlarındaki tarihler geride kalan.

Zaman bizi kaçınılmayan sona taşıyor durmadan
ama herşey her zamanki gibi:
Her zamanki gibi ağaçlar başlarını göğe kaldırıyor,
sokaklar ayaklarının altında sessizce uzanmış.
Evler yerli yerlerinde duruyor.

Ne var ki gömütler çoğalan kentleri susturulmuş seslerin
yalnız senin duyabildiğin
kelebek uçtuğu sürece.

Ljubomir Levchev'e Adanan Şiir

Dostlar var "dostlar" var.
Facebook bir dostlar ve "dostlar" ormanı.
Bir dost her zaman tek bir ağaç
ormanda büyüse de.
Bu konuda çok özenli değiliz belki?
Belki pekçok dostu terkettik
neden ve nasıl olduğunu tam anlamadan.
Ama her ayrılık
bir kendinden ayrılış değil mi aynı zamanda?
İşte ondan yazıyorum şimdi bu şiiri
bir dostum üstüne, hiç düş kırıklığına uğratmayan
siyasal ve özel yaşamda:
Bulgar Şair Ljubomir Levchev.
Onun Pompei hakkındaki şiiri
hep yaşayacak
ne olursa olsun çevremizde
ve yönetemediğimiz hayatımızda.

Pompei’yi Asla Terketmeyen Ben

Ölüm bir giz. Bir terör. Ama son değil.
Bir bebek gibi yerkürenin derin kucağında sallanıyorum.
Duyuyorum kristal berraklığındaki gök tonlarını
Pompei’yi asla terketmeyen ben.

Kazılar beni ortaya çıkarmadan önce
bir embriyo gibi yatıyordum, sessiz ve taşlaşmış.
Tüm yaptığım herşeye direnmekti
ve kendime sarılmaktı.

Limana kaçtığınızı gördüm
sizi güvenli biryere götüreceğim
kurtaracak gemilere doğru.

Tapınakları yağmalamış dualarınızı etmişsiniz
ve korkunun anılarını arkada bırakmışsınız.

İnsanlar, hayvanlar, herşey haraboldu
Hiç de güzel değildi terkedilmiş Pompei
Salt birkaç çim uzantısı yoldaşım oldu
kentin onuru eriyip sızarak onun yerini alıncaya dek

Tanrı değişti. Şimdi volkanı araştırıyorlar.
Kent ve rüşvet bir müze oldu.
Daha çok kendime sarılıyorum.
Pompei'yi asla terketmeyen ben.

(Benim çevirim)

Ürperme

Kitabın kapağında dümende duran
bu sevimli küçük yaramaz da kim?
Ben miyim yoksa?
Ama zerre kadar olanaksız
ufuk ötesinde süren savaşı hissetmek gibi
fotoğrafa bakarak
bu bebeği nelerin beklediğini anlamak.
O ne biliyordu ki
o denli huzurla başladığı yaşamı hakkında?
Ama sen biliyorsun
bu kitabı okuyan.
Bundan ne sonuç çıkarılabilir?
Resimlere hiç inanma!
Anlık güzelliklere kanma.
Herşey geçici bir ürperme
Film ansızın bitmeden önce.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Yerine (<i>Abdullah Gürgün</i>)	5
Dümende	7
Benliğim.	8
Kış Kurbanı	9
Nasılsa Öleceksem	10
Ölümün Ağıtçıları	11
Ekelöf Düşü	12
Ters Gün.	13
Günlük Dertler	14
Yalnız Ağaç	16
Engel Kendinsin.	17
Nefretin Alevi.	18
Anlamak.	19
Son	20
Alacakaranlık	21
Çık Git!	22
Adımsayar	23
Balta	24
İsimler	25
Peygamber Paulus	26
Kadifedeki Gerçek	27

“To Steno”	28
Dayan!	29
Tarih Kaçakçılığı	30
Düşün	31
Tahrir Meydanı.	32
Medborgarplatsen.	33
Bilgisayar Kablosu.	34
Sabah	36
Kelebek	37
Ljubomir Levchev’e Adanan Şiir.	38
Pompei’yi Asla Terketmeyen Ben	39
Ürperme	41

